

Trang Sách-Báo
Chủ đề: Điềm Sách
Tác giả: Duyên-Lãng Hà Tiến Nhất
TÁC PHẨM ĐÈN CÙ

TRONG NƯỚC CỜ THÍ XE GIỮ TƯỚNG CỦA CS HÀ NỘI

Lời giới thiệu:

Thưa quý anh chị,

Kể từ sau các cuốn sách “Thằng Hèn”, “Bên Thắng Cuộc” tôi đã rất thận trọng mỗi khi cầm đọc các cuốn sách hay bài viết của các tác giả phản tỉnh (?) từ trong cái lò CS chui ra. Do đó, tôi đã không vội vàng tìm đọc cuốn sách mới “Đèn Cù” của Trần Đình mặc dù đã nghe nhiều tiếng khen lên tận trời xanh. Cũng may, hôm nay nhận được bài phân tích sâu sắc của nhà văn Duyên-Lãng Hà Tiến Nhất nên vội chuyển đến quý anh chị đọc để sáng suốt tránh không mắc vào cái bẫy (âm mưu) của bọn bồi bút CS. -Khac Trong

Cuốn sách được quảng bá rầm rộ và đón nhận ân cần nhất vào lúc này trong cộng đồng người Việt tỵ nạn là cuốn **Đèn Cù**. Từ tác giả cho đến tác phẩm, có rất nhiều điểm đặc biệt và độc đáo [quảng cáo nói thể] khiến nó trở thành cuốn sách đặc biệt, tức khác mọi người, tức không giống ai. Chẳng thế mà người giới thiệu cuốn Đèn Cù, nhà báo Ngô Nhân Dụng, đã kết luận ở ngay trên đầu bài viết của ông như thế này: “*Nếu không phải là kho chứng liệu quan trọng và đầy đủ nhất thì đây là cuốn sách đọc lý thú nhất...*”

Người viết cuốn **Đèn Cù** là nhà thơ kiêm nhà báo **Trần Đình**. Ông Trần Đình có năng khiếu thi ca, viết lách, nên nghiêm nhiên trở thành nhà báo vào lúc còn rất trẻ [19 tuổi] ngay khi vừa mới bước chân vào ATK (An toàn khu) của đảng cộng sản VN trong khu rừng già Việt Bắc. Ông được nâng đỡ và dạy dỗ nghề làm báo bởi người thầy đầy quyền lực lúc đó là **TBT Trường Chinh**, người đang nắm giữ tờ báo cơ quan ngôn luận và tuyên truyền của đảng là tờ **Sự Thật**, mà nhiều giới viết lách trong “đảng Kaki” ở miền Nam quen thông vào mấy chữ “nó nói láo” để giải thích, thành ra là “**Sự thật, nó nói láo**”. Cũng nhờ có cái bóng của tên sư phụ **Trường Chinh** nên Trần Đình được sống ung dung thoải mái với nghề báo bô của ông suốt cả cuộc đời cho đến ngày nay, bên cạnh

những cây cổ thụ trong đảng từ tên cáo già cho đến hầu hết bọn đùm em, tôi tớ. Tài viết lách của ông dĩ nhiên là số dzách, nhưng tên ông thì ngày nay bỗng dưng người ta mới khám phá ra trong tác phẩm **Đền Cù**. Ông chuyên về nghề viết tiểu sử cho vua quan, từ **Hồ Chí Minh** trở xuống. Chính vì được ở cạnh và quen biết nhiều nhân vật nắm quyền lực trong đảng nên cuốn **Đền Cù** – theo quảng cáo – mới trở thành cuốn sách độc đáo và hấp dẫn, có thể được kể là best seller trong cộng đồng người tỵ nạn vì những câu chuyện có tính cách thâm cung bí sử, ít người biết tới.

Tác phẩm Đền Cù từ trong nước không biết đi theo con đường mòn nào ra hải ngoại, người ta chưa biết được. Ngày xưa, khi quân đội cũng như vũ khí, tiếp liệu của Bắc Việt xâm nhập miền Nam, trước khi lên đường, chúng tập trung tại Thanh Hóa, qua đường mòn Hồ Chí Minh, điểm cuối cùng khi vô đến miền Nam là Lộc Ninh, rồi mới phân tán đi các chiến trường. Cuốn Đền Cù xâm nhập cộng đồng hải ngoại bằng con đường nào thì không biết. Nó tập trung ở đâu trước khi xuất hiện tại hải ngoại, điểm này xin nói sau, nhưng điểm dừng chân cuối cùng của nó là tờ báo Người Việt tại Nam California. Người ta không mấy ngạc nhiên khi thấy điểm hẹn của cuốn Đền Cù cũng giống như các cuốn Thăng Hèn của Tô Hải, hay cuốn Bên Thắng Cuộc của Huy Đức. Từ đó người ta có thể suy ra – mà chắc là trúng – điểm xuất phát của Đền Cù là ở đường Yết Kiêu, Hà Nội, và như thế là nó cũng xâm nhập vào cộng đồng tỵ nạn tại hải ngoại qua con đường mòn mang tên lão giặc già. Lại nữa, khi tới điểm hẹn là tờ Người Việt, cuốn sách này còn được các nhà bình luận của trường phái “Trăng Liên Sơn tròn hơn trăng Mỹ” thổi ông đu đủ lên đến tận tầng mây xanh, hơn cả Thăng Hèn của Tô Hải hay Bên Thắng Cuộc của Huy Đức. Có mấy cái ông loa tham gia tiếp hơi của mấy ông trong Khối 8406 chuyên viên chống cộng bằng nghề chuyển bài của người khác. Nghe thổi, người ta có thể biết chắc, các vị đó chưa biết mặt biết mũi cuốn Đền Cù ra răng ra rứa. Các ngài cứ thấy cái loa gốc hót thế nào thì cũng hót theo như làm vậy.

Như thường lệ, cứ mỗi lần có một cuốn sách lạ xuất hiện thì tôi đoán lại sẽ có điện thoại và chờ. Quả đúng là như vậy. Cú phone reo lên là của một người bạn, xưa kia là sĩ quan không quân, và nay là bác sĩ châm cứu. Mấy cái nghề của anh chẳng liên hệ gì đến chữ nghĩa, nhưng cái đầu anh lại là một thư viện lớn. Nói là một tủ sách thì có hơi hẹp hòi. Phải nói là thư viện mới đúng. Sách gì anh cũng đọc nên biết rất nhiều, và biết tường tận. Tôi phục bạn ở chỗ đó. Khi vừa nghe mấy cái loa đài ca lên bài Đền Cù thì hôm sau anh gọi tôi hỏi đã có quyển sách này chưa, và khoe liền: “Tôi mới mua một cuốn và đang đọc”. Tôi trả lời ậm ừ là chưa mua, nhưng cũng đọc được dăm ba chục trang trên internet ở dạng PDF. Tôi chưa kịp hỏi thì anh đã than phiền: “sao văn chương gì mà đọc lủng cà lủng củng, khó nuốt quá”. Thì ra không phải một mình tôi, mà bạn tôi cũng có chung một cảm tưởng như thế. Thú thật lúc đó tôi đọc chưa hết cuốn sách, nhưng rất tin vào lời giới thiệu của nhà bình luận trường phái “Trăng Liên Sơn tròn hơn trăng Mỹ”. Tôi dự tính viết về cuốn Đền Cù vì tin vào một lý lẽ rất đơn giản là nhà bình luận của tờ báo đứng ra xuất bản cuốn sách thì nhất định “mèo phải khen mèo dài đuôi” là cái chắc. Quả thật nhà báo Ngô Nhân Dụng khen tờ Đền Cù và tác giả, ông Trần Đình, hết cỡ thợ mộc, không còn

chừa chỗ để ai khen gì được nữa. Khá khen nhà báo Ngô Nhân Dụng, thế mà cũng rành business, show hàng toàn đồ xịn khò chê vào đâu được.

Lời giới thiệu của ông Ngô Nhân Dụng cho thấy nội dung toàn đồ xịn của cuốn sách thì nhất định Đền Cù sẽ đắt như tôm tươi. Trước hết theo ông Ngô Nhân Dụng, văn phong của tác giả Trần Đĩnh là number one. Nhà phê bình họ Ngô hạ bút viết như đinh đóng cột rằng: *“Trần Đĩnh gọi cuốn sách này là ‘truyện Tôi’... Truyện Tôi là một loại văn xuôi mới, do Trần Đĩnh tạo ra. Mai một có thể sẽ không còn ai viết Truyện Tôi nữa. Mà có ai viết thì chắc chắn cũng không viết giống như Trần Đĩnh. Đền Cù là một cuốn sách độc đáo”*. Nó độc đáo thế nào thì ông Ngô Nhân Dụng cho biết: *“Cuốn sách này tuyệt nhiên không dùng lối văn viết báo. Nhà báo không ai mở đầu bằng mấy chữ: ‘Viết này vất vả,’ rồi chắm câu. ‘Lười là rồi,’ lại chắm câu. Cái khí văn đó tràn suốt tác phẩm. Có thể gọi đó là khí văn Trần Đĩnh”*. Một nhận định nhỏ mà bàn bút xin mạn phép thêm vào đây là, cuốn Đền Cù viết theo thể văn xuôi, nhưng nếu tác giả Trần Đĩnh muốn biến nó thành một tác phẩm văn vần – tức là thơ – thì cũng rất dễ dàng. Chỉ cần với cái “khí văn” độc đáo của mình, ông Trần Đĩnh dựa theo lối mần thơ của đại thi hào Du Tử Lê, cứ vài ba, hay dăm bảy chữ, ông ngắt câu, xuống dòng là thành thơ rồi. Ông Trần Đĩnh sẽ có cuốn trường thi Đền Cù không mấy chốc.

Ông Trần Đĩnh viết văn có “khí” đã vậy mà lại còn có “đức” nữa. *Cái đức trong văn chương của ông theo nhà phê bình Ngô Nhân Dụng là “kể sự thật”*. Như thế phải hiểu là toàn bộ tác phẩm của ông Trần Đĩnh không có cái gì là phịa hay dối trá (fake or fiction) cả. Chẳng hạn như khi ông thuật lại cảnh xác bà Nguyễn Thị Năm địa chủ bị đầu tó chết đem chôn. Chiếc quan tài quá nhỏ, bọn du kích phải đứng lên trên tử thi mà đập, xác bà Năm mới lọt vào áo quan. Thuật lại màn dựng tóc gáy này xong, ông Trần Đĩnh mới bật mí người kể là nhà báo Tiêu Lang. Tiêu Lang thố lộ: *“Nghe xương kêu răng rắc mà tớ không dám chạy, sợ bị qui là thương địa chủ”*. Đúng là sự thật không còn gì thật bằng. Xin nhớ, Tiêu Lang chứ không phải Trần Đĩnh sợ bị qui là thương địa chủ. Sự thật rất thật ở điểm là Tiêu Lang sợ chứ không phải Trần Đĩnh sợ. Muốn biết lý do tại sao thì xin cứ hỏi ông Trần Đĩnh. Hay như một thí dụ khác, Tác giả đứng với Tô Hoài trên lề đường nhìn toán tù binh Mỹ bị đưa đi trên đường phố cho dân chửi rửa, ném đá. Khi người phi công cuối cùng qua trước mặt, bỗng Tô Hoài chạy ra với tay đâm vào mặt người tù binh, nhưng cố ý đâm hụt. Tô Hoài giải thích với Trần Đĩnh: *“Mình phải bày tỏ lập trường, nếu không có đứa nào nó báo cáo mình đứng ngoài coi trong lúc nhân dân căm thù thì nguy”*. Lại nữa, có hai người là bạn bè đi với nhau, Tô Hoài biểu diễn màn kịch “đâm hụt” vì sợ bị báo cáo. Tô Hoài sợ ai? Còn Trần Đĩnh tại sao không đóng kịch, tại sao không sợ bị báo cáo? Đây lại cũng là một sự thật rất thật nữa. Nhưng sự thật này cũng chỉ là một nửa. Còn nửa kia là Trần Đĩnh không đóng màn kịch đâm hụt vì ông đéch sợ Tô Hoài báo cáo. Lý do tại sao thì có lẽ Tô Hoài cũng biết, nhưng biết để bụng thôi chứ sức mảy mà dám nói. Những sự thật này tác giả Trần Đĩnh chỉ viết có một nửa, còn nửa quan trọng tại sao ông lại không viết ra cho bà con đọc cho vui.

Rồi một chuyện này nữa mới là động trời. Trần Đĩnh dám nắm tay người yêu của “Bác” là cô Nông Thị Xuân và dám lấy tên cô làm bút hiệu. Như thế có gan trời không? Trần Đĩnh đã chứng kiến tận mắt, và biết rất rõ Hồ Chí Minh lưu manh và tàn ác đến cỡ nào. Biết Hồ dùng nickname để viết báo kể tội bà Nguyễn Thị Năm địa chủ, người từng chứa chấp và nuôi ăn lữ đàn em của Hồ, nhưng chính Hồ quyết định cho đấu tố để giết bà. Bà Năm chết rồi một cỗ hòm tử tế cũng không có, chỉ có nhà báo Tiêu Lang thương hại, mà cũng chỉ dám thương thảm trong bụng. Biết Hồ giả dạng đi thị sát các cuộc đấu tố để giữ cho đúng chính sách triệt hạ hữu khuynh mà hắn đã đề ra. Biết Hồ dâm dục và trác táng đến cỡ nào, thế mà cả gan “cua” người tình của hắn. Trần Đĩnh bản lãnh gì mà không sợ mó dái ngựa, không sợ cả cô Xuân tố cáo? Cái nửa sự thật này cũng không được Trần Đĩnh nhắc tới.

Cả đến nhân vật Z, người con gái hộ lý của Hồ trong sách là ai, Trần Đĩnh cũng vẫn giấu. Hơn nữa thế kỷ rồi, ông còn sợ cái gì nữa! Vẫn là cái sự thật một nửa. Như vậy thì cái gì che lấp một nửa “Cái Đức viết báo” của tác giả Trần Đĩnh, làm mất đi sự vuông tròn mọi góc cạnh của sự thật. Câu trả lời ông Ngô Nhân Dụng đã xì ra, mà có lẽ vì thói ổng đu đủ quá trớn nên sự thật trần truồng và rất lộ liễu? Ngô Nhân Dụng viết: *“Độc giả sẽ không ngạc nhiên khi đọc những tình cảm thân mến của tác giả (Trần Đĩnh) với nhân vật Hồ Chí Minh”*. Ông Ngô Nhân Dụng nói không sai, bằng chứng là trong toàn cuốn sách, tác giả Trần Đĩnh luôn luôn cẩn trọng gọi Hồ là Bác (viết hoa) hoặc Cụ (viết hoa) với một lòng tôn kính, và xưng cháu với Hồ. *Tóm tắt lại là tác giả Trần Đĩnh muốn bảo vệ cái thần tượng Hồ Chí Minh của ông. Và chúng tôi xin nhấn mạnh thêm, đó cũng là nỗ lực và là công tác quan trọng nhất của đảng Việt gian cộng sản hiện nay.*

Đến đây thì người ta đã có đủ lý do để xác định được mục đích của tác phẩm Đền Cù là gì, nó xuất xứ từ đâu, đi theo con đường mòn nào để tới được điểm hẹn cuối cùng là tòa soạn nhật báo Người Việt tại Nam California. Sự thành công của tác phẩm Đền Cù ra sao thì chúng ta phải chờ. Thời gian sẽ trả lời. Bởi vì kết quả này tùy thuộc vào yếu tố chính là tinh thần và nhận thức của mọi người. Chúng ta có ý thức đúng không và có đủ sáng suốt để nhận thức không. Chúng tôi buồn lòng phải nói ra rằng, cái trở ngại nhất trong công cuộc chống cộng hiện nay trong cộng đồng tỵ nạn chúng ta là tình trạng bát nháo và vô ý thức của cộng đồng. Tình trạng này, Lenin sư tổ của đảng CS Liên Xô đã cảnh giác các đồng chí của hắn. Chúng ta cũng nên lấy đó mà tự răn mình:

Nhiệt tình và Dốt nát trở thành: Phá hoại

Câu hỏi đặt ra là tại sao đảng VGCS lại phải bảo vệ cái thần tượng Hồ Chí Minh của chúng, và chúng đã thực hiện công việc bảo vệ này như thế nào.

Câu trả lời nên coi là một nguyên lý bất biến. *Nguyên lý rất rõ ràng là nếu thần tượng Hồ Chí Minh bị sụp đổ thì tất nhiên đảng VGCS cũng sẽ phải sụp đổ theo.* Vì thế, VGCS phải ra sức củng cố địa vị của Hồ Chí Minh cho thật vững chắc và bảo vệ nó. Điều đáng

tiếp là nhiều tổ chức và cá nhân chống cộng, kể cả giới trí thức, vì quá xô bồ và bát nháo đã tiếp sức cho VGCS trong công tác này.

Có hai tội trạng chắc chắn đưa đến sự sụp đổ thần tượng Hồ Chí Minh nếu người chống cộng biết khai thác. Cả hai tội ác này Hồ đều phạm phải. Đó là tội bán nước và tội xua quân chiếm VNCH.

1. **Tội bán nước** – Sự kiện Hồ làm Việt gian và bán nước thì chúng tôi đã đề cập đến trong bài viết “*Sự thật về Hồ Chí Minh, không biết hay biết mà không dám nói*” rồi. Nhờ nhà báo Việt Thường cung cấp tài liệu là những văn kiện chính thức của đảng CSVN, và do sự tìm tòi thêm của mình, chúng tôi đã chứng minh tường tận và tương đối đầy đủ về hai tội trạng này của Hồ. Bài viết của chúng tôi nhằm phê bình đĩa DVD của Lm Nguyễn Hữu Lễ. DVD tố cáo các tội ác của Hồ Chí Minh [điều đó là đúng] nhưng lại làm ngơ cái tội ác lớn nhất là tội bán nước của hắn. Chúng tôi không dám dị nghị về tinh thần chống cộng của cha Lễ, nhưng quả thật có nghi ngờ rằng chung quanh cha Lễ có bàn tay của VC hay Việt Tân nhúng vào với mục đích gián tiếp gỡ tội cho Hồ để củng cố địa vị cho hắn. Dù muốn dù không thì thiện nghĩ, đây cũng là một hình thức tiếp tay cho VGCS và nằm trong sách lược của chúng là bảo vệ Hồ để giữ đảng.

Dư luận cũng như báo chí hiện nay đang ì xèo về chuyện VGCS bán nước. Để ý một chút, chúng ta không mấy khó khăn nhìn ra rằng dư luận đang có xu hướng kết án “sự kiện Thành Đô” – tức là tội bán nước – bằng cách tát cả tội trạng đổ trên đầu Nguyễn Văn Linh, Đỗ Mười, Lê Đức Anh, Lê Khả Phiêu, v.v. nhưng lại bỏ sót cái tên Hồ Chí Minh. Đó là chủ tâm của bọn cầm quyền Hà Nội hiện nay. Có phải chỉ có những tên CS này bán nước, còn Hồ Chí Minh thì không? Như chúng tôi đã trưng dẫn trong bài viết “*Sự thật về Hồ Chí Minh.....*”, có những sự kiện chứng tỏ Hồ là Việt gian bán nước. Cũng có những sự kiện khác, kể thi hành việc bán nước lúc hồ còn sống là Ung Văn Khiêm hay Phạm Văn Đồng, và ngày nay là các đồng đảng thế hệ sau của Hồ. Nhưng dù ai đi nữa, theo chế độ đảng trị của CS thì chủ tịch đảng tức Hồ Chí Minh phải chịu trách nhiệm chứ không đổ thừa cho ai được. Hồ không thể bịp bợm, vừa lau nước mắt vừa xin lỗi trước quốc dân như trong vụ Cải Cách Ruộng Đất: “*các chú làm thế chứ bác đâu có muốn thế*”. Trong mọi trường hợp mỗi khi tố cáo và lên án tội bán nước của VGCS, lờ đi tên Hồ Chí Minh trong vấn đề này, chúng tôi không tin là vô tình, mà là một dụng ý nằm trong sách lược của bọn đầu sỏ Hà Nội. Chúng ta hy sinh cả một lũ chót thí cũng không sao, miễn là địa vị “cha già dân tộc” của Hồ phải được bảo vệ. Với đảng VGCS, Hồ Chí Minh không thể bị kết tội là Việt gian bán nước. Luận điểm chúng tôi đặt ra là, bảo vệ sự tồn tại của Hồ tức là bảo vệ sự tồn tại của đảng VGCS. Đảng VGCS luôn theo đuổi sát luận điểm này.

2. **Tội xâm lược miền Nam** – VGCS cần phải phủ dụ để giữ yên dân chúng miền Nam, đồng thời để chinh phục hơn 3 triệu người miền Nam tỵ nạn tại hải ngoại. Sách lược của những tên đầu sỏ BCT là đổ cái tội xâm lược miền Nam lên đầu kẻ khác để giữ thanh danh và uy tín cho Hồ. Các người bị đổ tội là Lê Duẩn và Lê Đức Thọ. Cuốn Đền Cù là

một cố gắng, nhưng tin rằng chưa phải là cố gắng cuối cùng cho chính sách này. Chính sách trút trách nhiệm này – không chối cãi được – được bằng bạc thể hiện trong cuốn Đền Cù của Trần Đĩnh. Chúng ta hãy đọc bình luận Gia Ngô Nhân Dụng viết về vấn đề này: “*Đối với bên ngoài, Lê Duẩn bám sát chủ trương của Mao gây cuộc chiến tranh xâm chiếm miền Nam. Theo Trần Đĩnh thì Hồ Chí Minh và Võ Nguyên Giáp không muốn đánh, nhưng không chiếm được đa số nên chịu phục tùng...*” Luận điệu đổ tội này, như chúng ta thấy, xuất phát từ những thành phần dân chủ cuội trong nước trước đây là Hoàng Minh Chính, Nguyễn Thanh Giang, Trần Khuê, Nguyễn Văn Trán, v.v. rồi lan ra hải ngoại. Nhiều trí thức và đảng phái quốc gia tại hải ngoại đã dễ dàng rơi vào cái bẫy chuột chù này của bọn dân chủ cuội trong nước. Xin nêu một thí dụ điển hình là GS Trần Nhã Nguyên với cuốn “Lịch Sử Việt Nam 1940 – 2007”. Ông Trần Nhã Nguyên là một giáo sư trung học, tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm thời VNCH. Sau 30/4/1975 ông chạy ra hải ngoại viết báo và viết sách. Trong cuốn Lịch Sử VN 1940 – 2007, ông Nhã Nguyên trích dẫn một số nhân vật vốn là đối thủ của Lê Duẩn và Lê Đức Thọ cho rằng về cuối đời, Hồ đã mất hết quyền hành về tay bọn Duẩn – Thọ, và ông đi đến kết luận: “*Ai ngờ con người đầy huyền thoại như Hồ Chí Minh, xác của ông đến nay còn được bảo trì ở lăng Ba Đình, lại mang nhiều niềm uất hận. Đến giờ phút cuối đời, chỉ trời trăn vãi lời di chúc, cũng bị liên minh Lê Duẩn–Lê Đức Thọ xóa tẩy, thêm bớt, ngày qua đời cũng đổi. Đặc biệt là bao nhiêu thập niên qua, xác của Chủ tịch Hồ Chí Minh vẫn còn giá trị như một kho báu trong chính sách bùa chú cho sự sống còn của đảng*” (Lịch Sử Việt Nam 1940 – 2007 trang 746).

Bọn dân chủ cuội trong nước và lũ theo voi hít bã mía tại hải ngoại, về hình thức, có vẻ chống tập đoàn đương quyền tại Hà Nội, nhưng thật bất hạnh, chúng lại rơi đúng vào cái bẫy mà bọn ma đầu Hà Nội giương ra, tức là cái sách lược đổ hết tội lên đầu đàn em để cứu Hồ. Sự thực rõ ràng lắm nếu chúng ta chịu khó nhìn vào cái lăng mộ của Lê Duẩn và để tâm suy nghĩ một chút. Thật là mưu mô cao siêu và vô cùng thâm độc! Quý vị tưởng rằng bọn cầm quyền Hà Nội xây lăng mộ để thờ Lê Duẩn thật sao? Hoàn toàn không phải. Mà ngược lại, chúng cố tình đổ hắc ín lên cái thầy ma Lê Duẩn đang nằm trong mồ. Nếu thực tâm xây lăng mộ để thờ Lê Duẩn thì lũ ma đầu Bắc Bộ Phủ đã chẳng trưng lên ngay trước tiền đình tấm bảng ghi câu nói vô cùng ngu xuẩn của Lê Duẩn để muôn đời người VN mĩa mai: “***Ta đánh Mỹ là đánh cho Liên Xô, cho Trung Quốc***”. Còn gì là tinh thần yêu nước, là công trạng, là danh dự của một ông Tổng Bí Thư? Qua tấm bảng này, Lê Duẩn hiện nguyên hình là một tên đầy tớ của ngoại bang, vâng lệnh quan thầy Nga Tàu xua quân xâm chiếm miền Nam. Bán nước chứ còn gì nữa. Nếu đòi Mỹ để “giải phóng” miền Nam là tội, thì kẻ phạm tội ác này là Lê Duẩn chứ không phải Hồ. Đúng logic là thế. Thâm độc chưa! Dù đền thờ nguy nga đồ sộ, nhưng với cái bảng đề công kiêu này, Lê Duẩn gánh hết mọi tội lỗi thay cho Hồ Chí Minh trong chủ trương xâm lược miền Nam. Thế mà cũng có nhiều người ty nạn, kể cả bọn trí thức cực phân vẫn cứ tưởng là thật. VGCS xây lăng mộ cho Lê Duẩn để ghi nhớ công ơn của Duẩn là thật! Thế có buồn không!

Chỉ cần bỏ một chút xíu công sức thôi, người ta đã có thể dễ dàng lật tẩy sự gian manh của bọn Bắc Bộ Phủ. Nay nhá, nếu Hồ Chí Minh không chủ trương gây chiến để xâm lược miền Nam, thì tại sao trước tết Mậu Thân 1968 hắn lại gởi mấy câu thơ này vào miền Nam để động viên tinh thần bộ đội của hắn đang đánh nhau trong đó:

*Xuân này hơn hẳn mấy Xuân qua,
Thắng trận tin vui khắp nước nhà.
Nam Bắc thi đua đánh giặc Mỹ,
Tiến lên! Toàn thắng ắt về ta.*

Hồ chí Minh hồi tết Mậu Thân tuy có già, nhưng không phải là đã lú lẫn. Bằng chứng là hắn vẫn còn tỉnh táo để làm thơ kia mà. Hơn nữa, trong hệ thống cầm quyền của chế độ độc tài toàn trị miền Bắc, ai dám có những quyết định quan trọng vượt quyền của chủ tịch đảng? Chạy tội cho Hồ Chí Minh trong vấn đề xâm lược miền Nam chỉ là một mảnh lới lừa bịp người dân ít học và bọn trí thức đầu bò giá trị không bằng cục phân. Kẻ cũng tội Lê Duẩn, nhưng hắn đã chết rồi chẳng biết được, con xe bị thí đề cho con tướng tội đồ được yên vị. Tác phẩm Đền Cù đã góp công không nhỏ trong nước cờ thí này của bọn đầu lãnh Hà Nội.

Nhưng dù sao Đền Cù cũng là một cuốn sách chứa đựng ít nhiều những dữ kiện được coi là sử liệu. Tác giả, để chứng tỏ sự trung thực của các dữ kiện ông viết ra, đã dám thẳng thắn thách thức: “*Vâng, tôi xin đối mặt với công luận đây. Tôi ăn gian nói dối thì các ông cứ việc vạch ra*”. Đây là một thái độ thành khẩn đáng khen, nhưng đồng thời cũng là một thách thức có vẻ kiêu căng và tự mãn. Có lẽ bởi vì xưa nay ai cũng cho rằng đảng VGCS là một đảng chuyên môn gian dối và lừa bịp, cho nên thiên nghĩ, tác giả Trần Đĩnh, một đảng viên kỳ cựu, mới cảm thấy cần phải mạnh mẽ tự khẳng định mình và thách thức như thế. Kẻ hèn này không dám tự coi mình là một tiếng nói công luận, thành thử không muốn làm công việc gọi là vạch ra sự ăn gian nói dối, nếu có, của tác giả Trần Đĩnh. Thế nhưng, theo nhận xét riêng của chúng tôi, ý tưởng chính (main idea) trong cuốn Đền Cù của tác giả Trần Đĩnh là muốn tố cáo tội ác gây ra cuộc chiến tranh Nam – Bắc. Vì thế, chúng tôi muốn nêu lên điều khẳng định này là, người chủ trương gây chiến tranh để chiếm miền Nam là Lê Duẩn là sai, sai lầm hoàn toàn. Kẻ gây ra tai họa này không phải ai khác hơn là Hồ Chí Minh. Trút tội lên đầu Lê Duẩn là sách lược “***thí xe để giữ tướng***” hiện nay của VGCS. Trong nước, VGCS mở hết chiến dịch này đến chiến dịch khác ca tụng đạo đức và công ơn của Hồ. Trong khi tại hải ngoại, chúng hướng dẫn có kế hoạch dư luận đi theo con đường này bằng truyền thông và các tác phẩm văn học trong đó có Đền Cù. Tác giả Trần Đĩnh tin rằng Lê Duẩn đi theo chủ trương của Mao gây ra cuộc chiến tranh xâm chiếm miền Nam, trong khi đó Hồ và Võ Nguyên Giáp không muốn đánh là sự hiểu biết và cách suy nghĩ của tác giả. Chúng tôi tôn trọng quyền tự do tư tưởng của ông, nhưng khẳng định rằng cách suy nghĩ đó phù hợp với sách lược của đảng là bằng mọi giá phải bảo vệ địa vị Hồ để giữ vững sự tồn tại của đảng, cho dù phải hy sinh cả những đảng viên có công và trung kiên nhất của đảng.

Chuyện ngoài lề. Anh bạn bác sĩ châm cứu của người viết như đã nói đến ở trên, sáng nay lại phone than phiền: “... Loại sách viết về vấn đề VN luôn luôn rất hấp dẫn đối với tôi, nhưng từ trước tới nay, tôi chưa đọc cuốn sách nào tầm thường như cuốn Đền Cù. Toàn là chuyện... khổ lắm, biết rồi. Nói mãi. Chán!”

Ngày 10/9/2014

Duyên–Lãng Hà Tiến Nhất

Nguồn: Internet eMail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, September 21, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*